

Stoupla si zeširoka nad vanu a pod svou vaginu si dala průhledný kalíšek. Zavřela oči a dala mozku signál, aby spustil moč – ale ten nezareagoval. Nevycedila ani kapku. Otočila kohoutkem, aby jí tekoucí voda psychicky pomohla k čurání. Dělávala to tak i své dceři, když jí v roce a půl chtěla konečně naučit používat nočník. Když tekla voda, malé Igllice se námahou orosily oči, a za chvíli hrál hrníček pochvalnou melodii. Iglka nad ním stála a radostně si tleskala – a někdy, než jí máma odchytila, si stihla v tom svém čuráníčku pocíkat i obě ruce.

Vzpomínka to byla příjemná, lechtala Šárku Jordanovou u srdečního svalu a naplňovala ji naději, že ještě zažije dějá-vu.

Povedlo se. Odložila kalíšek s močí na pračku a v hlavě teď živila jedinou myšlenku. Myšlenku na dvě čárky, které se přece jednou musejí, *musejí* objevit. Dvě červené // na bílém proužku, který právě držela v ruce... Její statistky, pečlivě vedené v zeleném deníčku, mluvily jasně: kvůli těm dvěma proužkům spala za posledních osm let s třidevadesáti muži – s chlapy, které nemilovala, mnozí se jí dokonce hnusili, štitila se jejich penisů i spermatu, nenáviděla je za jejich nenasytost, za tu perverzní sexuální hru s neznámou ženou, která je vzrušovala... ale jen tenhle závod za mužským orgasmem jí mohl zajistit, aby se v její děloze zahnízdilo dítě, po kterém tak zoufale toužila. Musela si odmyslet ty smyslné, natěšené ksichty, rozechvělé ruce, zpocená záda, hořký pach samců, kteří ji toužili dostat až na orgastický Olymp – a netušili přitom, že o tyhle vrcholy Šárka vůbec nestála. Pachtila se jen za flíčkem na ultrazvuku, za tou malou skvrnku, která by jí dala naději a šanci.

Zelený deníček, pečlivě uložený pod polštářem, obsahoval i další položku, která honbu za živou fazolkou provázela. Peníze. Za deset let zaplatila za všechny ty hotely v republice i mimo ni sto padesát šest tisíc korun, natankovala do auta benzín za šedesát tisíc a na nemalou částku ji přišlo všechno to krajované prádélko, podvazky, punčochy, korzety, tanga, jehličkové lakýrky a sametové lajblíky, díky kterým ty samce točila až do odkrvení všech údů jejich těla. Peněz ale nelitovala, věřila, že jednou to vyjde a jeden z těch nadržených chlapů z ní udělá matku. Jejich příjmení neznala, nechtěla je vědět, záměrně si je nezjišťovala, odmítala tenhle shluk písmen, kterým jim dodává identitu. Její zelený deníček v každé z těch kolonek schovával jen kusé informace o majiteli spermatu, které si od nich brala se stejnou samozřejmostí, jako si jiné ženy berou od dealera reklamní vzorek krému proti vráskám.

Nechávala dlouhé minuty bílý proužek na pračce, aby vyschl a odtajnil dvě čárky... a jako pokaždé si do ruky vzala notes, aby alespoň letmo vzpomněla na milence, který před dvěma nebo třemi týdny prořízl její vaginu s ujištěním, že se ona chrání. Vždycky se musela smát. Naivní, hloupí a důvěřiví chlapi... Pitomci! A to přitom na všech dostupných seznamkách zatrhovala políčko ze zkratkou VŠ, aby měla jistotu, že do sebe pouští kvalitní geny. Nedovedla si představit, že by jednou přivedla na svět děcko hloupé, nebo i mírně natvrdlé, neschopné proplovat školou stejně úspěšně jako ona. I Iglka byla inteligentní holčička, výjimečně nadaná na tanec... pozorná, vnímavá a pohotová. V pěti letech už četla, uměla počítat a odečítat do dvaceti, mluvila bez problémů česky i bulharsky. A to její otec neměl ani střední školu – jenže za tím nebyla jeho hloupost ve smyslu nízkého íkvé, ale bohémská povaha, která ho pořád kamsi hnala a dělala z něj notorického útěkáře. Byl flink, ale ona, ona ho milovala.

Šárka dopila kafe a odběhla ke krabičce s nápisem *mama test*. Dychtivě vytáhla tenoučkový proužek, jako pokaždé zavřela oči a pak je rychle rozevřela dokořán, aby si přečetla rychlou odpověď.

Byla negativní. Jako zatím vždycky...

„Do hajzlu!“

Na proužku se skvěla jen jedna jediná slabounká čárka, která jí jasně oznamovala, že zase, zase není těhotná. A to si schválně v lékárně koupila test s citlivostí 20 mIU/ml, který je považován za optimální. Výrobce sliboval, že tahle souprava je schopna zjistit rané stadium těhotenství už šestý den po oplodnění, kdy teprve dochází k uložení embrya v děložní sliznici a následné produkci hCG hormonu. Jako lékařka sice takové rychlosti mohla stěží uvěřit, ale upnula se k ní.

Znovu si do roku vzala zelený deníček a zlostně z něj škrtila ten nejčerstvější údaj. Michal, 33 let, učitel angličtiny, sportovec (kajakář!), rodiče i sourozenci zdraví, blondák, hnědé oči (pěkná kombinace), výška 185 cm, váha 92 kilo, hnědá piha na levé tváři. Poznámka: Chtěl to jen zezadu (asi mindrák, malý penis), jinak bez viditelných vad či abnormalit. Tři soulože za dva dny (večer, ráno), nenáročný, málo povídavý, povaha spíše introvertní, mírná, poddajná.

Povzdechla si.

Je zdravá, přece je zdravá – ujistil ji o tom i gynekolog, ke kterému chodila. Její psychologka ale měla na její stále se opakující otázky jinou odpověď – za tím neúspěchem je nalomená psychika.

Psychika! Souhrn všech těch procesů a stavů, které se odehrávají v hlavě. Její narušený vnitřní svět. Bolest v té části mozku, kde je zakódovaný mateřský pud.

Zklamání musela zalít hořkou bylinnou, která jí tuhla na jazyku, sotva ho ovlažila. Zrovna tenhle chlápek se jí tak, ale tak líbil. Dokonce by mu odpustila i to, kdyby do ní místo dvou plánovaných chromozomů XX vpustil XY. Po synovi sice nikdy netoužila, ale ve svých myšlenkách si už mnohokrát připustila, že i to se může stát. Pamatovala si i jedno africké přísloví, které jí její manžel řekl těsně před porodem Igliky, kdy ještě netušili, jestli z ní vypadne holka, nebo kluk. *Porodí-li matka syna, je hrdá, porodí-li dceru, je šťastná.*

Teď byla odhodlaná být i hrdá, ačkoli štěstí považovala za vyšší stupeň rozkoše...

Probudila se už v šest hodin. Z postele ale nevstala, aby nezmatla své prostředí v pochvě, obávala se, aby pohybem nerozkolísala svou bazální teplotu a nezískala mylné informace. Z šuplíku u postele vytáhla teploměr, zasunula ho... a pět minut měla stehna semknutá těsně u sebe. Ani mravenec by mezi nimi neproběhl.

Pak otevřela zelený deníček, do grafu pečlivě zaznamenala hodnotu a porovнала ji s předešlými dny. Děťinsky si musela zatleskat – měla o pár stupínek více, než včera, což mohlo být neklamným znamením toho, že opravdu začínají očekávané plodné dny. Vždycky si schůzky plánovala tak, aby klaply tři dny před a jeden den po ovulaci. Věděla, že mužské spermie přežívají až dvaasedmdesát hodin po pohlavním styku a zralé vajíčko je schopno oplodnění v průběhu čtyřiaadvaceti hodin od uvolnění. Tedy – dost času na pouť jejím tělem. Šárka ale nechtěla nic ponechat náhodě – pokaždé si říkala, že spoléhat se jen na kalendářní metodu a na teploměr by bylo krátkozraké. Vsunula do pochvy prsty, nahmatala v děložním

hrdle hlen a pod lampičkou studovala jeho charakter. O chvíli později si do zeleného deníčku napsala: řídký, vodnatý, vysoce kluzký až tažný, dobře hmatatelný mezi stydkými pysky.

Mohla být spokojena, pečlivě naplánovaný lov mohl začít.

Dnes do něj vkládala ještě větší naději. Až doteď k sobě připouštěla samce jen jeden den v měsíci, nikdy ne víc, ale ani méně. Jenže měla na krku čtyřcítku a byla si sakramentsky vědoma, že její šance na otěhotnění se snižují, zkracují a blednou. Proto na sklonku roku vymyslela plán, který jí sice poleze rádně do peněz, ale zase přinese větší naději na těhotenství. Ty chlapy bude do sebe ždímat celé tři plodné dny. Zaplatí jako vždy hotel a všechny další výdaje, což jí – jak si sečetla a podtrhla – přijde každý měsíc o dva až tři tisíce korun dráž. Věděla, že o to více korunek, plomb a pročištěných kanálků bude muset projít jejíma rukama. Ale výdajů nelitovala – koneckonců, nikomu své účty skládat nemusela, s žádným mužem nežila a ani žít nebude. To bylo první, co si uvědomila, když se rozhodla nahradit svou Iglíku jiným dítětem. Ne nahradit, ale přebít, přeprat a uzemnit ty emoce! Měla jasno v jednom – nejdůležitější ze všeho je, aby otec neměl jméno, příjemní, adresu, rodné číslo... Prostě nic! Jenom tak její děcko nemůže nikdo ohrozit tak, jak to udělal Atanas Jordan. Měla desítky možností začít si vztah s některým z chlapů ze svého okolí, byla dost vnadná na to, aby rozjela poměr se svými pacienty nebo s chlápky z baru, ale tohle ona nechtěla. Šlo právě o tu anonymitu. O tu jistotu, že už jí žádný parchant dítě neunesse bůhvíkam. Věděla, že kolonka „otec“ v rodném listě jejího děcka musí zůstat navždy, *navždy* prázdná.

Nasnídala se, dala si kafe s mlékem a hitem vlažného čaje zapila prášky. Za okny zuřila chumelenice a ji čekalo dobrých šedesát kilometrů za volantem. Přes esemesku – z telefonu pořízeného jen kvůli oplodňovacímu maratonu – potvrdila samci schůzku v hotelu v Rožnově pod Radhoštěm. Odpověděl, že se těší, a přidal i pár perverzností, které jí přinesly naději, že muž s nickem Miky bude v posteli zdatný.

Výkonný.

Nebo aspoň odvázaný.

Prostě žádný suchar...

Čekal na Šárku před dveřmi do hotelu, choulil se do sebe, ruce vražené hluboko do útroh kapes sportovní bundy. Venku už se stmívalo, takže si jen podali ruce, zamumlali pozdrav a vešli dovnitř k recepci. Nahlásili se každý do jiného pokoje, nikdy nechtěla komplikace a už vůbec netoužila vidět jeho občanský průkaz. Pobyt zaplatila ze své kreditní karty a pozvala neznámého muže do baru, aby si před sexem trochu rozproudili krev. Když se chlap odstrojil z čepice, bundy a kapuce, trochu jí zmrzla pusa. Chlap? Bože! Jestli ten kluk měl dvacet, tak moc. Uvědomovala si, že co do věku by mohl být její syn, a přišlo jí značně přes čáru souložit s takovým chlapečkem. Jenže začít tohle rande naslepo výčitkou, že se jí po síti představil jako osmatřicetiletý Miky, to jí zase přišlo trapné.

Sotva sedli ke stolu, kluk se rozpovídal. Neměl dobré svědomí, takže hned vyklopil, že má třiadvacet, končí vysokou školu a tohle setkání si domluvil natruc svým rodičům, kteří se rozvádějí, a on je chce potrestat tím, že odešel z domu a neřekl jim, kam jde. Na úvod to bylo pro Šárku poměrně hořké sousto. Za celou dobu nic podobného nezažila. Muži s ní obvykle netrpělivě koketovali, nebo chtěli jít rovnou na věc, někteří se ujišťovali, že opravdu nepůjde o placený sex, jiní ji chtěli přesvědčit, že nejsou kurevníci a takhle si rande domlouvají

„poprvé“. Necháпали, že ona nemá zájem o jejich těla, duše, slova, srdce a mozky, ale jen a jen o jejich anonymní sperma. A tenhle kluk, který se zcela jistě ani nejmenuje Miky, tu na ni vyklopí nepovedenou rodinnou komedii, ve které hraje hlavní roli utrápená matka a fotr s hysterickou milenkou, která se u nich provařila na Štědrý den, zazvonila u dveří, vtrhla do bytu a usvědčila Mikyho otce z mnohoženství.

Tohle musela Šárka spláchnout dalším panákem, tentokrát dvojitým – a stejný nášup dopřála i svému dočasnému společníkovi. Zdálo se jí pak, že se mu z toho přísunu alkoholu motá hlava, takže dalšího firšana už neobjednávala a raději s klukem odešla na vzduch. Nejdříve ho donutila, aby zavolal matce a oznámil jí, že odjel na dva dny na silvestrovskou party s kámoši, ale zapřísahala ho, aby neřekl kam. Prostě žádné podrobnosti! Teprve pak zklidněného hocha naložila do výtahu a vyjela s ním do druhého patra. Nikdy předtím tu nebyla, takže chvilku bloudili po nepřehledných chodbách, než našli jeden z jejich dvou pokojů. Vložila kartu do zámku a uviděli vkusně zařízený pokoj, který byl příslibem příjemně strávených dvou dnů. Šárka hodila svůj batoh na dno skříně, vytáhla z něj jen osušku a prádlo, zalezla do koupelny a vyzvala Mikyho, aby zatahl žaluzie. Když se za deset minut vymotala voňavá a nachystaná ze sprchy, seděl on v bundě na posteli a hrál na mobilu nějakou střílečku. Dokonce u toho dělal takové to: „dff, áuu, dff, áuu“. Tak tohle se jí fakt ještě nestalo... Così se v ní zaseklo.

Podívala se na něj očima matky, která kárá syna za jeho nevhodně přešlapy. Asi byl na přísné pohledy zvyklý, takže rychle vstal, odhodil telefon a poslušně odešel do koupelny, kam ho pohybem ruky nasměrovala. Ještě mu do dlaně vtiskla bílý froté ručník, který tu nafasovali, a mýdlo s vůní levandule, kterou na mužských tělech milovala. Lehla si do postele a v duchu si představovala, jak asi bude vypadat sex s takovým jelimanem. S takovým klukem! Bála se trapnosti té chvíle, kdy do sebe bude pouštět hocha, který má zřejmě s milováním mizerné zkušenosti. Ani těch třidvacet let mu nevěřila...

Přišel za chvilku, na sobě ještě kapky vody, které mu přes klíční kosti kapaly dolů. Byl moc pěkně stavěný, pevný, měl vypracované bicepsy a nádherné ruce s dlouhými prsty. Už viděla ty prsty ve svém klíně... dokonce začala zapomínat na svoje prvotní rozpaky a její tělo se začalo rozpalovat vzrušením. Miky nad ní stál, prohlížel si ji, jako kdyby, jako kdyby... Pak jí to docvaklo!

„Ty jsi ještě nikdy neměl ženskou?“

Neodpověděl, jen se usmál. Omluvně, stydlivě.

„Kolik ti je doopravdy?“

„Osmnáct,“ řekl po chvilce. A pak se opravil: „Teda teprve mi *bude* osmnáct...“

Šárka myslela, že se zhroutí, měla sto chutí sbalit se a jít, vlastně spíš utéct – a už se sem nikdy nevrátit, zamknout za sebou všechna tahle rande naslepo a smířit se s tím, že už žádné děcko nebude. Prostě nebude! Její zelený deníček, plný informací a statistických čísel, takový trapas ještě nezaznamenal. Zaučovat školáka? Ukázat mu, jak se drží ženská? Vést ho, aby věděl jak a proč? Navigovat ho? Dělat mu učitelku?

„Do hajzlu!“

Vstala, aby si zapálila, i když věděla, že by tady kouřit neměla, dokonce ji k tomu nabádala i cedulka s nápisem *no smoking* – jenže ten pocit byl pro ni tak šílený, že nemohla jinak. Ale... všimla si, že se mu líbí, nebylo možné nevidět jeho vzrušení. Nakonec se rozhodla, že zbraně nesloží, naopak je využije. Koneckonců, ujistila sama sebe, přece si ho

nebudu brát za manžela, nebudu mu děcko vodit na sudé víkendy a handrkovat se s ním o alimony, jde mi jen o jeho materiál, který bude zřejmě kvalitní a hojný.

Tipla cigáro, vydechla dým a lehla si, Miky ji následoval.

Kdyby věděla, že dva dny z té postele skoro nevyleze, asi by se tak nebránila. Byl učenlivý, měl temperament a cit pro situaci, ovládal milostnou předeheru i lehké orální praktiky, ona ho pak lehce a nenásilně nasměrovala do vyššího stupně rozkoše. Počítala si polohy i čísla, aby je hned zítra mohla zanést do grafu, který jí dá odpověď na otázku, o kolik procent předčil Miky všechny její dosavadní milence. Udělali si pauzu akorát na jídlo a na silvestrovský přípitek, díky němuž bylo ráno ve sprše ještě příjemnější a divočejší. Když se loučili, zeptal se jí, jestli by se zase mohli vidět. Mazlil se s ní slovy, když říkal, jak je krásná, útlá a sošná... modrooká a andělsky blondatá... jak má dívčí prsa a svůdnou šíjí. Ona ale na něho vyvalila a oči a víc vykřikla, než řekla: „Ne, to je vyloučeno, my dva se už nikdy vidět nesmíme!“

Doma pak na tenhle zážitek potřebovala celé tři stránky zeleného deníčku, protože popsat dopodrobna tuhle smršť, to by se do pár vět nevměstnalo. Nakonec usoudila, že byla blbá a předpojatá, když na sexuálních seznamkách lovila v kategorii 35 plus. Věděla, že tihle staříci jí už nemůžou nikdy předvést to, co kluk, který ještě ani nestačil dorůst do maturitního obleku...

V kapse kabátu nosila knoflík pro štěstí. Kdysi, ještě v začátcích jejich randění, jí ho daroval Pavel. Sama se divila, že za těch pětadvacet let ten kousíček perleti se čtyřmi dírkami neztratila. Když knoflík stiskla mezi prostředníček a palec, cítila v sobě klid. Nenosila ho u sebe pořád, jen někdy – když potřebovala být v pohodě. A to bylo teď.

„Ahoj,“ řekla Dora, jak nejněžněji uměla.

Čeněk odpověděl úsměvem, dnes širším, než jaký tu za poslední tři týdny viděla.

„Je ti líp?“

Kývnul.

„Potřebuješ něco?“

Zavrtěl hlavou.

„Jsi rád, že mě vidíš?“

Zazubil se jako děcko, dokonce by přísahala, že v tom gestu viděla svou Míšu.

„Starají se o tebe dobře?“

Stiskl palec a ukazováček, přiložil je k puse a udělal spokojenou fajfku do vzduchu.

Mám ti pomoci se svačinou?“

„Ne, zvládnou to sám. Dokud ještě můžu, snažím se...“

Měla za tu větu radost, řekl ji radostně, klidně. Vzal si loupák a zakousnul se do něj, ruce se mu sice třásly, ale nevadilo to ani jemu, ani jí.

„Jsi šikovný,“ pochválila ho Dora.

A zase ten široký úsměv à la Belmondo.

„Chceš mi něco říct?“

Tahle otázka asi nebyla dobrá volba. Vyhublý muž se najednou zasmušil, jako kdyby dotazu nerozuměl. A zvážněl.

„Dlužím ti snad nějaké vysvětlení, Dorko?“

Neodpovídala, čekala na jeho reakci. Oba přece věděli, o čem je řeč.

Na chvíli zavřel oči. Bylo mu jasné, že se vzpíná zbytečně. Mozek mu ještě rakovina nesežrala. Moc dobře si vzpomínal, co jí řekl před Štědrým dnem, tak špatně na tom s pamětí nebyl. Jenže si to rozmyslel, řekl své tajemství faráři – a teď už neměl potřebu hrabat se ve své minulosti. Nemohl však nevidět, že v Dorce probudil něco, co nedokázal správně pojmenovat. Chtěla znát tajemství svého otce? Pomoci mu s rozřešením? Nebo byla jen normálně žensky zvědavá?

„Neměl jsem ti o Arnoštovi nic říkat. Teď tě to straší v hlavě, vid’?“

Přítakala.

„Bál jsem se jeho... duše. Ale už to mám v sobě vyřešené, nechci o tom mluvit. Je to zapomenuto. Chtěl jsem se ještě setkat s jeho matkou, ale to už jsem nestihl.“

„Tys mu ublížil?“

Čeněk zkrabatil čelo a podíval se na dceru tak, jak se dívají tatínci na zlobivé malé holčičky. Až to Dorku zaskočilo, zastyděla se a na pár vteřin i odmlčela. Najednou si za své dotazy připadala hloupá... a vrcholně trapná. Copak má nějaké právo lézt do svědomí člověku, který umírá?

Uhladila mu peřinu, trochu ho nazdvihla, protřepala mu proležený polštář a usmála se. Čeněk na ni vděčně upřel své vodnaté oči, chřípí se mu rozechvělo a rty, do nichž prosákla nepřírozeně fialová barva, nečekaně procedily: „Zabil jsem ho.“

Dora se zastavila v půlce pohybu.

Zabil? Srdce měla až v krku, zase jí tam uvízl ten velký knedlík, který nešel tam ani zpět. Chtěla se ho zeptat, jak se to stalo a proč, doufala, že šlo jen o nehodu... Šváb v mozku jí drásal a trápil... a ona ho marně zaháněla. Věděla, že se otce na to nezeptá, byla si už jistá, že nakusovat tohle téma od ní bylo netaktní, že se měla raději hryznout do jazyku a polknout vlastní krev.

Čeněk nečekaně vytáhl ruce zpod příkrývky a dal jí dlaně před obličej – až se toho gesta lekla.

„Zabil jsem ho vlastníma rukama, jako chlap. Přišlo mi zbabělé brát si na něho zbraň, i když by to bylo rychlejší a bezpracné, ale jít na něho se svou čezet padesátkou nebo s kudlou, to mi přišlo málo chlapské. Když chcipl, byl jsem šťastný. Jenže pak se přihlásily výčitky svědomí...“

Poslední slova už říkal s chrčením, byl zsinálý, šedl a slábl mu dech, jen rty měl pořád jako od borůvek.

Neviděl už, jak Doru šokoval. Seděla u něj nehnutě půl hodiny, možná i víc. Probral ji až telefon od Pavla, kterému se zdálo, že se dlouho nevrací. Poprosila ho, ať jí dá hodinu, možná i hodku a půl... Vzchopí se, vstane, nasedne do auta a odjede. Nechápala, proč byla tak zvědavá. Co si od toho výsledku vlastně slibovala? Toužila být jako ohař, který chytne stopu a jde po ní? Ne, bránila se před sebou, chtěla jsem se jen ujistit, že Čeněk způsobil nějakou nehodu, při níž zemřel člověk. Chtěla jsem mít jistotu, že on za to nemohl, dokonce jsem doufala, že viníkem byl ten člověk, třeba vjel plnou parou na hlavní, nesmyslně předjížděl, nebo byl pod vlivem alkoholu... Čeněk odešel od soudu s podmínkou a teď, na sklonku života, se tím trápí. Celé je to přece logické, jasné a pochopitelné!

Jenže místo toho dostala jistotu, o kterou rozhodně nestála.

Její biologický otec je vrah.

Toužila to doopravdy vědět?
Chtěla s tím žít?
A mají teď tyhle otázky vůbec smysl?

Pyšně se díval na svou dceru, která zrovna dávala turistům lekci argentinského tanga. Vystupovala takřka cudně, ale tancovala s noblesou a elegancí, vznášela se jako něžný vánek, a přitom z ní čísel ďábelský temperament. Měla na sobě žluté šaty, které jí spíchla Cristina, a vypadala kouzelně, takřka andělsky. Atanas na ní mohl oči nechat. Seděl na terase v jednom z hotýlků ve čtvrti Plaza Dorrego, kouřil kubánský doutník, popíjel Quilmes a bedlivě sledoval ruce turistů, které objímaly jeho dceru. Dbal na to, aby si hlavně evropští chlápci nepletli argentinské tango s tím britským. Nešlo mu o styl nebo o pohyb, ale o držení partnerky, které mělo být v souladu s jejich tangem „kulaté“ – tedy pěkně od těla. Nejednou už musel vyletět a připomenout některému z dotěrných tanečníků, ať sem nemotá britské tango s těsnějším držením a s typickou polohou partnerčiny levé ruky s palcem pod partnerovým ramenem. Řval, že *argentinské tango* je hudbou místních kreolů, černochů a indiánů. Že se vyznačuje vášní, nostalgií a melancholií – ale určitě ne sexuálními náznaky. Šílel, když někdo z těch idiotů chytnul na Igliku tak, jak on si nepřál, jenže musel být opatrný – taneční mistr, který Igliku zaměstnával coby brigádnici, neměl Atanasovy scény rád a vyčítal mu, že jim jeho cholerické záchvaty odrazují zákazníky.

Zdalo se mu, že ji ten Španěl chytá za zadek?

Nebo ne?

Sakra, kde má zase ty ruce?

Neohmatává ji moc na zádech?

Už už chtěl vyletět, když mu taneční mistr pro klid téhle hodiny nechal k jeho stolku poslat na účet podniku další Quilmes. Španěl s úklonem od Igliky odešel, Atanas se zklidnil a zabořil rty do pěny.

Když se sem přestěhoval z Česka, dlouho nemohl vyměnit chuť přerovského Zubra za místní Quilmes, ve kterém se mísil chmel z oblasti Patagonie a voda z pohoří And. Voda z Bečvy mu chyběla, nakonec si ale zvykl.

Věděl však, že dnes to nemůže s pivem přehnat, čeká ho ještě pouliční vystoupení s trubkou ve čtvrti San Telmo a noční koncert v baru na Plaza de Congress. A taky se bál, aby ho s alkoholem v krvi nechytili policisté – tenhle strach mu zůstal ještě z dob života v Česku, kde sice taky jezdil pod parou, ale se staženými pŕlkami.

Teď ale ještě musel dohlédnout na Igliku, bylo jí necelých patnáct, ale vypadala aspoň na dvacet, takže bylo na něm, aby korigoval lačné pohledy mužů, kteří by jeho holku chtěli vidět ve své posteli. Nad tou představou se vždycky otřepal. *Vždycky!* Nechtěl, aby Iglika byla jako její máma, ke všem chlapům vstřícnější, než se na slušnou ženskou patří. Šárku musel pořád kontrolovat, někdy si připadal jak hlídací pes. Nesnášel, když koketovala se svými pacienty – a když jí na rovinu řekl, aby se zbavila všech mužských klientů a ošetřovala zuby jen ženám, skákala metr vysoko. Byl šílený, úplně vzteky bez sebe, když šla s jakýmsi volem do pivovarské restaurace na kafe. Tam se nechala úplně bezostyšně balit, pozoroval ji skrz okno, ale dlouho ten pohled nevydržel – vlítl tam, chytl toho hajzla pod krkem a na záchodě mu dal nakládačku, bušil do něho jak smyslů zbavený, zlomil mu ruku, natrhl slezinu a

vyrazil dva zuby, ale vůbec, *vůbec* toho nelitoval. Odtáhli ho odtud v poutech, vztekal se, křičel, vysvětloval fízlům, že za to může ona, ta děvka... ale neposlouchali ho, vláčeli ho jako nějakého zločince. A Šárčino vysvětlení? Směšné! Prý se s tím chlapem sešla, aby jí dělal finančního poradce. Nepřál si, aby se takhle obscénně jednou chovala i Iglíka, proto ji raději odtáhl do bezpečí, tisíce a tisíce kilometrů od dosahu její matky. Utekl do míst, která mu skýtala živobytí i možnost začít nový život. Jižní Amerika, to byla ta pravá mateřská náruč! Atanas sice nebyl zdatný žák, ale pár věcí si ze školy pamatoval – třeba to, že po porážce [Třetí říše](#) zdrhlo do Argentiny hodně nacistických pohlavárů, například [Adolf Eichmann](#) nebo [Josef Mengele](#). Proto mu přišla tahle země pro únik nejlepší. Zamlouvalo se mu i to, že devadesát procent Argentinců je evropského původu a že státním náboženstvím je křesťanství. Byl si jist, že v zemi, kde se většina obyvatel hlásí ke [katolické církvi](#), nebude jemu ani Iglíce špatně. Když před deseti lety přistál s pětiletou dcerou na mezinárodní letišti Ezeiza jihozápadně od Buenos Aires, cítil se konečně bezpečně. V ruce pas na jiné jméno, nová identita, tvrdě a poctivě zaplacená. Kamaráda – bulharského jazzmana, lumpa a šéfa podsvětí Kornelia Bogdanova, který mu tenhle únik přes několik přestupných stanic zorganizoval, vyplatil více než královsky. Rok nemusel na saxofon ani sáhnout, kdyby nechtěl... ale Kornelius chtěl, muzika byla jeho rozptýlení a vášně.

„Jaká jsem byla?“ zeptala se Iglíka a Atanasovi přistála na tváři zpcená, slaná pusa.

„Krásná!“

„Málo,“ škádlila ho.

„Úžasná!“

„Pořád málo,“ smála se.

„Nejlepší ze všech dnešních lektorek!“

„Bingo! To jsem chtěla slyšet!“

Rozvlnila se kolem něho a on se nechal vtáhnout na parket, jenže to – jako vždycky – moc neudýchal. Ztracené doutníky, proklínal se, i když věděl, že zrovna tuhle libůstku si on nikdy vzít nedá. I kdyby mu to Cristina milionkrát vyčítala, i kdyby mu tisíckrát za den vyčísli, kolik by ušetřili, kdyby nepotřeboval potahovat to hnusné žváro... I když mu při každé hádce na téma doutníky zopakovala, že je [tonto](#) a [estúpido](#).

Iglíka, ještě propocená a rozesmátá, si sedla vedle něho. Objednal jí mexický jablečný džus a empanadas – jako pokaždé, když jí končila hodina argentinského tanga. Plněné taštičky připravované podle španělského receptu milovala. Když se do nich pustila, sedla si k nim veselá skupinka takzvaných *porteños* – místních obyvatel, které hoteliér zaměstnával proto, aby bavili turisty a přinesli tak do jeho kasy více peněz za jídlo a pití. Jeden z těch tří halasných mužů svlékal Iglíku očima. „Neměl by sis víc všimnout cizinců?“ začal pěnit Atanas. „Co na ni tak čumíš?“

Nestačila ani dojíst – a už jí otec cukl loktem a do ucha zašeptal: „Zvedej se, sedneme si k vedlejšímu stolku. A pak... pak tě zavezu domů.“

Kývla.

„Už ale nikam nepůjdeš,“ upozornil ji, když usedli na tři metry od porteños.

Nesouhlasně se zavrtěla. „Proč? Jsem domluvená se spolužáky a s kamarády,“ namítla.

Zbystřil. „Takže tam bude i Amando Cobos?“ zeptal se. „Ten chcípák z hotelu? Ten malý chudák? Ten syn vychcaného hoteliéra Cobose?“

Přítakala.

„Nepůjdeš nikam. Řeknu Cristině, ať tě hlídá!“

Iglika nespokojeně cinkla vidličkou do talíře.

Myslel, že jí jednu stříhne. Kdyby tu nebyli lidi, asi by se neudržel. „Co jsem ti řekl ohledně tvého věku?“

Iglika naštvane semkla rty, ale poslušně odpověděla: „Že do patnácti žádní kluci.“

„A máš patnáct?“

Zavrtěla hlavou.

„Takže co z toho vyplývá?“

„Že půjdu ven jenom se spolužáky!“

Měl rudo před očima, takže tu poslední větu spíš vybuchl, než řekl: „Z toho vyplývá, že nepůjdeš *nikam!*“

Po tomhle záchvatu kapitulovala. Nasedla s tátou do auta a mířila s ním k jejich bytu. Těsně před čtvrtí La Boca, kde měli pronájem v jedné z pestrobarevných budov, se ho zeptala: „A naše další domluva ohledně mých patnáctých narozenin taky platí?“

V té otázce se Atanas nějak hůř orientoval, proto ji požádal, aby ji zopakovala. Pochopil až na druhý pokus.

„Jistěže. Víš, že já své sliby plním... Od strýčka Kornelia vím, že tvoje matka jezdí o prázdninách k mým rodičům na dovolenou do Sofie. Chci, abyste se vy dvě setkaly právě tam, takže až bude čas, dám ti vědět a společně tam odcestujeme...“

„A ty víš, tati, kdy tam bude?“

Atanas se nad tou otázkou ošil, ale nakonec nervózně vyštěkl: „Neměj strach! Kornelius nám dá včas vědět.“

Kornelius Bogdanov! Jediný člověk z tátovy minulosti, kterého směla Iglika znát. Jezdil k nim v létě na oslavu otcových narozenin, byl spjatý s místem, které ona toužila poznat, a přece téma *Bulharsko, máma, babička, děda, rodina, kořeny*... bylo mezi nimi tabu. Iglika měla strýčka Kornelia ráda, nádherně hrál na saxofon a uměl roztomilou španělštinou vyprávět vtipy... ale zároveň se ho bála. Měl podivné, jakoby voskové oči s vyvrácenými víčky, chyběly mu řasy a vypadal jako kolie zkřížená s čínským psem. Do těch jeho žlutých, zvířecích očí se mu dokázala dívat jen s obtížemi.

Ale za slova od táty, že se setká s mámou, za tuhle první konkrétní informaci byla Iglika šťastím bez sebe. Dokonce otci odpustila i ty jeho výchovné kecy na téma *ona a kluci*, které obvykle k smrti nesnášela. Dnes ale dala tátovi odpustek, takže si v klidu mohl sbalit svoje hudební nádobičko a zmizet ve víru velkoměsta.